

opilého, jehož projevy a pohyby zdánlivě směřující k násilnostem nesluší bráti vážně, a že ani podle zjištění nalézacího soudu nelze právem předpokládati subjektivní skutkovou podstatu, které je třeba pro zločiny podle § 81 a § 99 tr. zák., jsou pohým popíráním toho, co rozsudek zjišťuje a náležitě odůvodňuje o způsobilosti vyhrůžky vzbuditi důvodnou obavu, o zlém úmyslu, uvésti ve strach a nepokoj, a o zlém úmyslu, zmařiti služební výkon strážníka S-a; zmatek čís. 9, přesněji čís. 9 a) jimi dolíčen není. Otázku, zda lze různé činy ve vzájemné souvislosti spáchané, jednotlivé úseky protiprávní činnosti opilého podřaditi pod veškerá zákonná ustanovení, která se k nim vztahují, stížnost sice nadhazuje, avšak neuvádí vůbec, proč takový postup není podle jejího názoru přípustným. Netřeba se s touto námitkou podrobněji zabývat. Pochybenost její je zřejmá. Nejdeť ani o souběh několika trestných činů v témže skutku, nýbrž o několik skutků sice časově souvisejících, avšak přes to naprosto samostatných. Jedině zákonná známka vykonání násilí v § 83 tr. zák. předpokládaná jest opodstatněna vyhrůžkou, podřaděnou i pod ustanovení § 99 tr. zák. Než i toto dvojí hodnocení vyhrůžky jest správné, protože dotýčný úsek jednání stěžovatelova převyšuje jednak skutkovou podstatu zločinu § 83 tr. zák. tím, že vyhrůžka měla způsobilost a účel ustanovením § 83 tr. zák. nepředpokládané, jednak skutkovou podstatu zločinu § 99 tr. zák. tím, že se vyhrůžka stala v cizím příbytku, do kterého stěžovatel se zbraní svémocně vtrhl. Ani tento případ nemá nic společného s případem stížností uvedeným, že odpor rázu v § 81 tr. zák. stíhaného je spojen s lehkým poraněním dotýčné vrchnostenské osoby, kde pak způsobení poranění jest důvodem vyšší trestní sazby, takže právní význam takové vedlejší okolnosti při páchání zločinu podle § 81 tr. zák. se přihodivší jest již vyčerpán použitím vyšší trestní sazby a nemůže dojiti ještě dalšího hodnocení podřaděním skutku i pod ustanovení § 153 tr. zák. Stížnost jest, i pokud provádí uplatňované důvody zmatečnosti po zákonu, neodůvodněna; byla proto zavržena.

Čís. 3063.

Určení provise není nezbytným pro pojem »komisionáře« (čl. 360 obch. zák.) a povinnost komisionáře k vrácení zboží komitentu v případě neuskutečnitelnosti příkazu jest samozřejmým důsledkem vlastnického práva komitentova. Předpisů obchodního zákona o komisi lze použiti i na smlouvu a na právní poměr, obdobné smlouvě komisářské a poměru mezi komitentem a komisionářem podle obchodního zákona. Majetkem komitentovým a věcí komisionáři cizí, svěřenou ve smyslu § 183 tr. zák. jest nejen zboží, do komise dané, nýbrž i tržbová cena za ně; subjektivní stránka.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1928, Zm I 666/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 23. září 1927, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem zpronevěry podle § 183, 184 tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost nevytýká rozsudku první stolice zmatečnost po stránce formální a zejména nevytýká ani výslovně ani zřetelným poukazem formální vadnost skutkových závěrů (zjištění) rozsudku. Poukazem na takovou vadu není reprodukce obhajoby stěžovatelčiny, že koupila i zboží, o které jde, na pevný účet a že nikdy nesouhlasila s výhradou práva vlastnického. Rozhodovací důvody přihlížejí výslovně i k této části výpovědi stěžovatelčiny a odmítají, pokud se týče vyvracejí ji poukazem na opačnou, určitou výpověď svědka H-a, že se stěžovatelka sama (před ujednáním dodávek) nabídla, by jí dal zboží do komise, a že svědek k tomu svolil, a dalším poukazem, že stěžovatelka nepodnikla nic proti záznamu výhrady vlastnictví na účtech, ač jej upozorovala. Uplatňujíc číselně i věcně jediný hmotněprávní důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. měla stížnost dokázati beztretnost skutku stěžovatelce rozsudkem první stolice za vinu dávaného a za tím účelem učiniti podkladem právních úvah nezměněný celek skutečností v napadeném rozsudku zjištěných. Pokud tak nepostupuje, nýbrž buduje závěr, že není tu zákonného znaku svěřeného statku, na ději, ve kterém nahraňuje zjištěnou úmluvu o dání zboží do komise, pokud se týče o výhradě vlastnictví až do zaplacení zboží tvrzením, že byly dodávky ujednány bez této výhrady na pevný účet, nedokazuje beztretnost souzeného, nýbrž jiného skutku, který si sama svémocně sestruje, a nelze k příslušné části vývodů stížnosti přihlížeti, jelikož vybočují z rámce zrušovacího řízení a zejména nedolichují vytýkaný zmatek po zákonu. Než ani ostatními vývody není stížnost v právu. Podřazení smlouvy mezi stěžovatelkou a svědkem H-em pod pojem komisionářství nebyly by na závalu okolnosti stížností zdůrazňované, že nebylo řeči ani o provisi stěžovatelky, ani o vrácení zboží jí neprodaného. Určení provise, třeba že se předpokládá, že se tak děje po živnostensku (srovnej však i čl. 378 obch. zák.) není jednou ze známek v čl. 360 obch. zákona pro pojem komisionáře uvedených, a povinnost komisionáře k vrácení zboží komitentu v případě neuskutečnitelnosti příkazu jest samozřejmým důsledkem vlastnického práva komitentova. Předpokladu, že šlo v poměru stěžovatelky k svědku H-ovi o poměr komisionáře ku komitentovi, bránilo by spíše, že stěžovatelka nebyla — jako jiný komisionář podle čl. 372 obch. zák. — podle zřejmého, arcit' rozsudkem nezjištěného úmyslu obou smluvních stran povinnou, by H-ovi odvedla i to, co docílí nad ceny jím v účtě pro ni stanovené, takže by po případě nebylo tu známky »na účet příkazatele (komitenta)« v čl. 360 obch. zák. uvedené, leč by se v řečeném rozdílu shledávala odměna, neboli, chce-li stížnost tomu tak, provise komisionářova.

Rozsudek nemá patrně, mluvě o dání, pokud se týče o převzetí zboží do komise, na zřeteli komisi v technickém, v čl. 360 a násl. obch. zák. upraveném smyslu slova, nýbrž smlouvu a právní poměr, obdobné smlouvě komisionářské a poměru mezi komitentem a komisionářem podle obchodního zákona. Přes to lze užiti i na tuto smlouvu předpisů obchodního zákona o komisi, to tím spíše, že jsou v podstatě toliko použítím ustanovení 22. hlavy občanského zákona na určitý druh plno-

mocenství. A tu je stížnost zřejmě na omylu, majíc za to, že komitent má toliko obligatorní nárok na vyúčtování a na výplatu toho, co z vyúčtování vyjde k jeho dobru, nikoliv však nárok, by mu byl odveden ten který výtěžek. Z ustanovení čl. 367 a čl. 374 obch. zákona jest zřejmo, že zboží do komise dané jest věcí komisionáři cizí, tedy — jelikož se dostalo do jeho skutečné moci z vůle a jednání vlastníka — věcí jemu svěřenou. Věcí proň cizí a svěřenou jest proto též, co vstupuje prodejem věci na její místo. Poslední věta čl. 361 obch. zák. stanoví, že komisionář jest komitentovi povinen plniti, co má z jednání ku pohledávání, a čl. 368 odst. druhý obch. zákona ustanovuje, že pohledávky z jednání, které uzavřel komisionář, platí, i když ještě nebyly postoupeny, v poměru mezi komitentem a komisionářem nebo jeho věřiteli za pohledávky komitentovy, takže jest — ovšem jen pokud jde o poměr mezi řečenými osobami — majetkem komitentovým a věcí komisionáři cizí také peníz, který přijal komisionář na zaplacení pohledávky ze smlouvy kupní byť bezprostředně po ujednání takové smlouvy vztahující se ke zboží do komise danému. Z toho plyne, že komisionáři (v technickém a i širším slova smyslu) jest svěřena i tržová cena, již od třetího kupitele za zboží utrží (srovnej nález čis. 2764 sb. n. s.), rozuměj pokud — nejde-li o komisionářství v technickém slova smyslu — nepřevyšuje cenu komitentem určenou. Proto nelze shledati právní omyl v tom, že nalézací soud podřadil pod pojem svěřeného statku (výslovně v rozsudečném výroku) zboží svědkem H-em stěžovatelce do komise, pokud se týče s výhradou vlastnictví k dalšímu prodeji dané a „(podle rozhodovacích důvodů mlčky)“ i výtěžek, jehož stěžovatelka zcizením tohoto zboží docílila. Další námitku, že nemohlo býti stěžovatelce dokázáno úmyslné zadržení, pokud se týče přivlastnění svěřeného jí zboží, rozvádí stížnost jen v ten smysl, že stěžovatelka neměla nikdy úmyslu, poškoditi svědka H-a nebo jiné věřitele. Úmysl ten není ovšem rozsudkem zjištěn, avšak nebylo takového zjištění ani třeba. Podle stálé judikatury zrušovacího soudu nepředpokládá se pro subjektivní stránku zpronevěry úmysl, způsobiti osobě, již nebo v jejíž prospěch byla věc pachateli svěřena, škodu, tím méně škodu trvalou (na majetku). Stačí vědomí pachatelovo o protiprávnosti zadržovacího nebo přivlastňovacího úkonu. A vědomí to jest — aniž stížnost napadá výroky ty formálními výtkami nebo právními námitkami — zjištěno větami rozhodovacích důvodů, že stěžovatelka musila si býti vědoma protiprávnosti svého jednání, když spotřebovala pro sebe peníz stržený za zboží převzaté pod podmínkou, že zboží zůstává majetkem dodatele až do vrácení nebo zaplacení (stržené) ceny, a že si musela při tom býti vědoma i toho, že při své kritické finanční situaci nebude v dohledné době moci platiti. Stížnost jest i, pokud jest vůbec provedena po zákonu, neodůvodněnou, i bylo ji proto zavrhnouti.

Čís. 3064.

Pro skutkovou podstatu urážky na cti nestačí abstraktní způsobilost projevu, naplniti podstatu urážlivého útoku vůbec, nýbrž předpokládá se třetím osobám poznatelný věcný vztah projevu k určité osobě (sou-